

[Kai Moltke.]

nok, som man kunne tage fat på, men det gælder jo om dem alle sammen, at det er meget vanskeligt at tale konkret, fordi de pågældende udvalg og kommissioner endnu ikke har afgivet deres betænkning med konkrete forslag, og fordi regeringen endnu mindre har været i stand til at stille forslag om, hvordan ændringerne skal føres ud i livet. Derfor kan det kun blive principielle betragtninger, man kan tage fat på.

Nu har det imidlertid vist sig, at enkelte ting er blevet draget frem, lad os sige som et stykke af dogmatikken i regeringens økonomiske politik uden alt for stærk økonomisk linje. Det, som gik igen hos alle de tre ordførere for regeringspartierne som hovedpunktet på dagsordenen, var, at man skulle bruge mindre af de løbende indtægter og forsøge opsparingen, og det lyder jo udmærket. Men det vil dog være rart at høre, hvilke slutninger man drager af en sådan teori lige i øjeblikket, og det kan jeg ikke komme nærmere ind på uden samtidig at komme ind på et felt, hvor man har markeret en vis forskel i problemstillingen, nemlig de offentlige fonds og den differentierede rente.

Nu hørte jeg hr. Niels Helveg Petersen sige meget stærkt, at den differentierede rente, særlig hvis det drejede sig om eksport-erhvervene, skulle man være meget forsigtig med, for det var en uretfærdighed og kunne danne et farligt præcedens for de forskellige industrigræne. Somme tider skal man nu helst se på tingene, som de er. Det er jo ikke alene i boligsikringsordningen med de 12.000-13.000 lejligheder til nedsat rente; vi står over for differentieret rente. Skal hr. Niels Helveg Petersens bebrejdelse imod den differentierede rente opfattes som en bebudelse af, at man f. eks. vil ophæve de tilskud, som ydes netop i form af lavere rente igennem skibskreditfonden, ville det dog være rart at få det at vide. Det kan ikke hjælpe noget at være betænkelig, for vi har jo ikke andet end differentieret rente, sådan som samfundet har udviklet sig gen-

nem lovgivning på grund af de vanskeligheder, som opstår i enkelte situationer.

For det første er obligationsrenten i høj grad varierende. Men man kan vel ikke helt undlade at se på den solide kendsgerning samtidig, at der er uhyre forskel i den rente, som ydes inden for boligbyggeriet og parcelhusbyggeriet. Man behøver bare at tage ejendomsskemaet. Man betaler ganske vist den høje markedsrente i øjeblikket, men så trækker man en del af beløbene fra og får altså et faktisk tilskud, derved at man slipper for skat. Her har vi igen den differentierede rente. Overvejer regeringen eller regeringspartierne foranstaltninger til at fjerne sådanne udslag af differentieret rente, der har passet ind i billedet hidtil, ville det dog være rart at få besked om det. Man kan ikke sige andet, end at venstres ordfører, hr. Henry Christensen, har aktualiseret det spørgsmål ved pludselig at have taget det problem op, om de store parcelhuse eller villaer af luksuskarakter skal have lov til at beholde deres hidtil gunstige stilling på dette område. Men hvis man tager de store villaer og parcelhuse ud af billedet og indfører særlige regler for dem, fordi der her er noget, man vil forsøge at bremse, hvad er det så andet end differentieret rente, man igen leger med? Jeg synes ærlig talt, man somme tider skulle gennemtænke lidt mere, hvad man sagde, før man så at sige trak sine skyttegravsstillinger op omkring det skel i folketinget, som det så ofte er meget vanskeligt at blive opmærksom på. Jeg tror, at denne debat godt kan øge forvirringen og godt danne baggrund for nogle slagord, men den vil i alle tilfælde meget vanskeligt overbevise almindelige mennesker.

Med hensyn til landbruget må jeg kort og godt sige, at det, som tiden kræver, og som jeg synes man kunne forvente, var, at de tilskud, som måske i en periode endnu kan være nødvendige for at skaffe landbruget en vis likviditet, ydes i låneform; det vil sige, at de i alle tilfælde hviler som fast prioritet til modernisering og fremme af produktiviteten, men forfalder ved ejerskifte som en